

Brett Redmayne-Titley: Lži... a oči... Ukrajiny.

Reportáž ze Lvova

- CZ24 News | 3. května 2022

„Nedovol mi, abych na tebe zapomněl.“ -Gabriel Garcia Marquez

Lvov, západní Ukrajina.

Skutečnost této války, jak jsem očekával před svým příjezdem před dvěma týdny, jsem pomalu nacházel ve tvářích, v hlasech a **hluboko v** pronikavých **očích** těch, kteří jí byli postiženi. Jsou to většinou nevinní, ti, kteří mají co vyprávět a při vyprávění neparazitují na slovech.

Následujících devadesát šest hodin odhalí jejich osobní hrůzy.

Po pětihodinové cestě nacpaní do nákladní dodávky plné potravin a zásob zdravotnické pomoci přijíždíme do ukrajinského **Lvova**. Nyní sedím vedle svých pěti dalších zapálených kolegů u dlouhého dřevěného stolu, který je skromně pokryt a prostřen k našemu přivítání. Pustíme se do jídla, které, jak všichni s povděkem přiznáváme, je tou nejlepší omáčkou na špagety, jaká se kdy podávala. Máme velký hlad. Naši hostitelé jsou rádi, že jsme tady.

Jídlo se podává v obrovském bílém sále před oltářem starobylého katolického kostela, který je sice zchátralý stářím, ale stále ho používá náš hostitel **Roman**, který je členem celosvětového křesťanského společenství s názvem **Praise Chapel**. Pozval mě jeho zakladatel **John McGovern**, na kterého jsem měl to štěstí narazit při rozhovorech s uprchlíky na varšavském hlavním nádraží, kam přijíždí mnoho lidí prchajících před válkou a kde tři obrovské zcela bílé stany obsazené dalšími humanitárními pracovníky poskytují jídlo, potraviny a přístřeší všem, kdo přicházejí z Ukrajiny.

Tady hledám rozhovory s uprchlíky, ale jen někteří z nich mluví anglicky.

V konfliktních zónách není možné být neutrálním, na faktech založeným reportérem. V očích postižených je objektivita vnímána tak, že místo toho stojí na jedné straně polarit této války; na Východě nebo na Západě. Nejdůležitější lekcí, kterou jsem si z pobytu v **Libanonu** a **Turecku** odnesl, je klást mnoho a mnoho otázek a zároveň držet jazyk za zuby.

A abyste naslouchali... a pozorně se dívali!

Mnozí, které potkávám tady ve **Lvově** nebo při procházkách varšavskými ulicemi, tuto válku zažili, ale z její periferie na západ od **Dněpru** s **Kyjevem** na jejím severním konci u **Běloruska**. To neznamená, že by nebyli zasaženi nebo nevyjadřovali silné emoce. Ale to, zda byl člověk skutečně vnitřně zasažen touto válkou, se ukazuje právě v očích těch, kteří v rozhovoru cestují na západ. **Oči jsou zrcadlem duše člověka.**

Protože jsem s mnohými vedl rozhovory, zaměřil jsem se právě na jejich oči, abych si potvrdil mnohé nabízené pravdy. Pokaždé si vzpomenu na to, co mi v roce 2018 řekl jeden zocelený voják **Hizballáhu**, když stál na válkou zničené izraelsko-libanonské hranici s výhledem na Izraelem ukradenou palestinskou zemědělskou půdu.

Když člověk vidí svého **prvního mrtvého**, pamatuje si ho navždy. Když člověk vidí umírat člověka, vidí, jak ten člověk naposledy vydechne a pak ztichne, **zůstane mu to**

navždy... v očích!

Viděl jsem ty oči. V **Libanonu**. V **Turecku**. Na letištích, na hubených, snědých tvářích mnoha vojáků v khaki oblečení, kteří se vraceli z války: Jejich „tisícimílový pohled“, tak upřeně hledící do prázdna, nezapálená cigareta visící bez dozoru v levé ruce, skloněný dopředu v hlubokém, hlubokém zamyšlení, brada opřená o pravou ruku jako jediná opora.

V následujících čtyřech dnech uvidím ty oči ještě třikrát.

Na cestě do ukrajinského Lvova sedí vedle Jamese, který jede na střídačku, zeť Johna McGoverna **Paul**, který je naším řidičem a starším členem kaple Chval. Je to mladý **veterán**, který zažil válku a v **Afghánistánu** ztratil blízkého přítele. James je tu, aby zahájil sponzorované vojenské vytěžování neznámých osob, protože já obvykle nedávám stupidní otázky.

Paul i **James** skutečně dobře chápou pozadí a důvody, které Rusku nedávaly jinou možnost než hledat bezpečnost před expanzí **NATO** kvůli svým národním zájmům a zároveň chránit zpustošené východní Ukrajince, kteří jsou více ruské než ukrajinské kultury a jazyka.

Jak řekl James: „Když válka začala, myslel jsem si, že Putin je šachový mistr. Ale,“ pokračoval, „změnil jsem názor. Ted' prohrává.“ Přiznává, že tento názor není u rodinného jídelního stolu doma v Gruzii příliš populární a že vychází z informací poskytnutých americkými zpravodajskými službami. V jednom se však všichni shodují: Na jednom se shodneme: **tuhle válku nenávidíme**.

Přestože západní média [tvrdí, že Zelenského rodina zůstala v Kyjevě na Ukrajině na podporu](#), není to pravděpodobně pravda. Když si dáme dvě a dvě dohromady na základě rozhovoru s mým křesťanským hostitelem na večeři, která se konala jen několik dní předtím, je docela pravděpodobné, že to byl **James** a jeho tým, který na něj nyní čekal ve **Lvově**, kdo před dvěma týdny dokončil „**extrakci**“, **převoz Zelenského dcery** z Kyjeva do Lvova. Jamesovi nevadilo přiznat, že tentokrát je tu kvůli podobné misi.

Zatímco naši kamarádi na ostatních místech poslouchají, slušnost a rodící se přátelství, které vzniklo díky mé lásce k inteligentní diskusi, mi brání v tom, abych Paula a Jamese zpochybňoval v některých informacích a názorech, které sdílejí. Lepší muže jsem nepotkal, ale v našem dialogu chyběly kousky, které jsem si nechal pro sebe, a přitom jsem se obával, aby se uklouznutím jazyka špatným směrem přátelství nezměnilo v jízlivost, jak bylo velmi smutně ilustrováno v [Prvním díle tohoto seriálu](#).

Zatím se mi nepodařilo najít bezpečnou cestu na východní Ukrajinu, a tak jsem našim hostitelům u našeho stolu nabídl své omezené lékařské schopnosti a pevná záda při dopravě zásob na východ. Vzhledem k nebezpečí se ve Lvově hromadí zásoby zdravotnické pomoci a potravin směrem na východ. Nebezpečí nejsou nijak zvlášť ruská.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Zelenský, který po obrovských ztrátách zoufale potřeboval vojáky [otevřel kriminály na západní Ukrajině a následně je vyzbrojil](#) v obludné víře, že navzdory brutálnímu věznění se skutečně postaví na stranu Ukrajiny a nasměrují své zbraně na východ. Tvrdil, že se to týkalo jen těch vězňů, kteří měli bojové zkušenosti, ale to nebyla pravda, protože by to byla velmi malá podmnovina, protože kromě zločinného srovnávání Donbasu se zemí, což je sankcionovaný zločin, je to první nedávná válka Ukrajiny. Není divu, že mnozí místo toho obrátili své zbraně a nově nabytou svobodu k Západu, aby získali novou kriminální příležitost. Ve válce má zdravotnický materiál často cenu zlata. Dodávky pomoci pro uprchlíky se tak musejí potýkat nejen s ruskou hrozbou.

Přestože média tolik zkreslují opak, **Lvov**, vzdálený osmdesát kilometrů od polských hranic, byl touto válkou zasažen pouze díky své blízkosti a využití pro příchozí vojenské zbraně a zahraniční žoldáky uskladněné na okraji města. **Lvov byl zasažen ruskými raketami, ale ty se omezily na čistě vojenské cíle. Nedošlo k žádným civilním obětem**, jak uvedl **starosta Lvova** v několika příspěvcích na Telegramu cenzurovaných západními médii. Když však rakety dopadají, všichni to vědí. Jsou to obrovské exploze.

Tři dny předtím jsem se setkal s **Michaelem**, který je v jiné křesťanské skupině. Byl ve **Lvově** v noci **Bidenova varšavského** projevu 26. března, kdy [tři ruské rakety zničily muniční průmyslovou oblast a závod na výrobu ropy a maziv](#). Zdroje uvádějí, že v nich byla skladována i munice dodávaná Západem. „Otrásl to s námi,“ řekl mi **Mike** v neděli. Nebylo to překvapivé, protože [náměstek ministra zahraničí Sergej Rjabkov 13. března](#) „varoval USA, že pumpování zbraní z řady zemí, které organizuje, není jen nebezpečný krok, ale akce, která z těchto konvojů dělá legitimní cíle.“

Mluvil jsem také s jedním humanitárním pracovníkem ve Lvově, který byl 18. března v nedaleké vesnici **Deliatyn** v Ivanofrankivské oblasti 50 km od rumunských hranic, když Rusko údajně poprvé [použilo hypersonickou raketu, která se řítí rychlostí 5,5 Machu](#) a přímo zasáhla hluboký podzemní bunkr s **ukrajinskými** raketami a leteckými raketami darovanými **Západem**. Údajně zde bylo také umístěno více než **200** příchozích **žoldnéřů** pro počáteční výcvik. Výbuch, jak je vidět na videu, byl kolosální. **Vincent** řekl: „Celý náš hotel se otrásl, a to jsme byli více než 20 kilometrů daleko! Hovna padala po podlaze jako při zemětřesení. Díky Bohu, že to byl jen jeden výbuch.“

Veškerá munice a žoldáci a jejich snaha zvýšit hrůzy války na východ se okamžitě vypařili. Žádní civilisté nebyli zraněni.

Navzdory těmto zásahům se Lvov pohybuje normálně. Vidím, že **obchody jsou otevřené** a lidé se procházejí nenuceně, zatímco autobusy a vlaky projíždějí jako obvykle. To svědčí o tom, že zdejší **veřejnost** z těchto zkušeností **ví**, že Rusko se **nesnaží obětovat** nevinné **obyvatele** Lvova, ale používá přesnou moderní munici **pouze pro čistě vojenské cíle**.

Po večeři nás vítá také Antone, který se, jak říká, právě vrátil z východu z Oděsy. Moša, Ukrajinka a naše jediná společnice na této cestě, překládá, zatímco nás **Antone** zásobuje svými historkami o odvážných **bojích s Rusy**. Po celou dobu je mnohomluvný a přívětivý, když nám vypráví o tom, jak opakovaně unikal Rusům poté, co na ně zaútočil střelbou z pušky a darovaným RPG.

Tohle je člověk, který může mít v rukou můj život, pokud mu pomůžu odvézt zásoby na Východ.

Takže dávám velký pozor. Pokud jde o to, že jsem reportér, moji kolegové byli kvůli mé ochraně zavázáni k mlčenlivosti. Tento slib dodržují. Takže zatímco Antone pokračuje ve svém vyprávění, občas požádám Móšu, aby mu přeložila strategicky vlídnou otázku nebo více otázek.

Trochu stranou stojí malý, podsaditý muž se strništěm na tváři a mlčí. Jak příběh pokračuje, často si ho pozorně prohlížím, než se vrátím k **Antonovi**. Zdá se, že v jeho pokračujícím příběhu zdánlivě

něco nehraje.

Ale teprve když ten muž vidí, že se dívám jeho směrem, a opětuje můj pohled s prázdnou tváří, vím, co je špatně. Je to vypravěč.

Mlčenlivý muž se nyní otočí a odchází. Bez rozloučení odchází, ale naposledy se na mě podívá a **já poprvé** na této cestě **vidím** to nejnepochybnější utrpení války. **Ty oči.**

Když **Antone** dokončí své vyprávění, položím ještě několik otázek, už nesonduju jeho výpověď, ale tvář samotného tohoto muže, který se usmívá a mluví tak rychle. Ne, nebudu s ním riskovat svůj život. **Ne, on válku nezažil.**

Na rozdíl od muže, který nic neřekl, nevidím... ty oči.

Když naše práce ve Lvově skončila, my, humanitární pracovníci, jsme se usadili v dodávce, abychom se vydali na dlouhou zpáteční cestu do Varšavy. Jedno místo je nyní volné.

Náhle se v Mošově telefonu objeví zpráva o novém raketovém útoku ve Lvově...

Začíná sněžit. Zvláštní na to, že je pozdní jaro na začátku dubna... zdánlivě velmi temný přírodní komentář, který se na nás všechny snáší kvůli té zatracené válce!

Za poslední dva týdny jsem toho slyšel velmi mnoho. Jsem však na **západní Ukrajině**, což je úplně jiná realita než na východě, kde skutečná válka zuří město po městě, hodinu po hodině. Varšava je všude polepená ukrajinskými jasně žlutými a bledě modrými vlajkami, které všechny horlivě podporují válku na Ukrajině. Prodáváči je prodávají na mnoha nárožích ulic jako ovoce a jejich barvy zdobí billboardy, obchody, autobusy, sloupy veřejného osvětlení i metro, zatímco rádio a televize každých deset minut v rámci této kolektivní podpory války vykřikují inforeklamy na podporu Ukrajiny.

Zde ve Varšavě většina uprchlíků, s výjimkou těch z Kyjeva, **utekla kvůli tomuto podněcovanému strachu, nikoliv kvůli přímému konfliktu.** Mnozí to otevřeně přiznávají. Ano, mají tam rodinu a mnohé slyšeli, ale většina z nich je předurčena k vlastním názorům odvozeným léta před začátkem války: **Proti Rusku.** Na Východě takové nálady nejsou. Když sleduji večerní zprávy, můj noční recepční v hotelu rychle překládá toto čistě západní vyprávění. Jako protihodnotu mi pravidelně můj překladatel a přítel Andrej, který je Ukrajinec, píše v podivných hodinách zprávy z východu a rychle se ukazuje, že **média v Polsku i na Ukrajině záměrně zamlžují válečnou realitu.**

Zelenský zakázal na Ukrajině veškeré mediální zpravodajství, až na jedno a **alternativní názory**, které jsou **nakloněny míru, jsou**, jak se dozvídám, rozsudkem **smrti.** **Válka** je jediným **povoleným** názorem. S názorem **pro mír vás zavřou nebo zastřelí.**

To se ukázalo včera 14. dubna, kdy byli na základě velmi účelových obvinění z „velezrady“ zatčeni jako [Viktor Medvedčuk, ukrajinský politik, který byl 29. srpna 2019 zvolen lidovým poslancem Ukrajiny](#), tak i [generálmajor Valerij Šajtanov z ukrajinské bezpečnostní služby \(SBU\)](#). K tomu se připojila celá šíře západních médií, která oba muže falešně obvinila z toho, že jsou „**Putinovými spojenci**„.

To je naprostý nesmysl. Potvrdil jsem si to dnes ráno v telefonickém rozhovoru s nedávným kontaktem zevnitř USA zde na Ukrajině (viz: připravovaná čtvrtá část), který oba muže dobře zná.

Jejich skutečným zločinem je to, že udělali chybu, když **navrhli, aby Ukrajina tuto válku urovnala a přijala mír.**

Oba muži znají pravdu: ukrajinská armáda má ohromující ztráty na lidech, materiálu i schopnosti zásobovat. Zelenského pokračující čistce míru a antihrdinů předcházelo před dvěma týdny propuštění obou [Naumova Andrije Olehovyče, bývalého náčelníka Hlavního odboru vnitřní bezpečnosti Služby bezpečnosti Ukrajiny, a Kryvoručka Serhije Oleksandroviče, bývalého náčelníka Úřadu Služby bezpečnosti Ukrajiny v Chersonské oblasti](#). I oba tito muži se provinili pouhým návrhem nového ukrajinského hrdelního zločinu „Mír“.

Pro **Zelenského a NATO** je jejich osobní zradou to, že umožnili, **aby se tato válka vedla až do posledního Ukrajince.**

Jsem frustrovaný. Můj cíl dostat se na **Východ**, kde budou pravdivé příběhy o tamních zvěrstvech jistě vyprávět tito uprchlíci, se setkal s mou vlastní realitou. Ruské velvyslanectví zde ve Varšavě je nyní zavřené. Zaměstnanci před odjezdem všechno pálí. Pravděpodobně je moje žádost o vízum do Ruska na jedné z hromad.

Navzdory mé současné blízkosti neuplyne téměř den, abych nedostal videa a obrázky z hrůz, které se odehrávají na Donbasu a na východě. Mé kontaktní údaje jsou snadno k nalezení a od začátku tohoto seriálu jsem obdržel desítky zpráv na Instagram, Telegram, Tick Toc nebo Whatsapp s prosbou, abych se o tyto záběry podělil se čtenáři.

Odmítám se však na jakýkoli z nich podívat. Video a obrázky lze zfalšovat a použít k tomu, aby se práce reportéra odklonila od objektivního zpravodajství špatným směrem. Tato válka je nyní mediálně inspirovanou sračkou a já se jí nebudu účastnit. A tak si tyto četné výzvy ukládám a nikdy se na žádnou nepodívám, protože už vím, co obsahují, hrůzu. Nemusím se dívat... ani poslouchat.

Až na jednu výjimku. V hotelu potkávám **Leeho**. Jelikož je angličtina poměrně vzácná, zastavil mě a ptá se na informace. Na oplátku ho o totéž žádám já.

Lee se přiznává, že je **americký žoldák** – bývalý výsadkář – placený stejně jako James za to, aby z oblasti poblíž Kyjeva vytáhl neznámé osoby. Ochotně přiznává, že ví o nacistické filozofii, která se váže k mnoha příslušníkům ukrajinské armády, ale za svou službu dostává dobře zapláceno, aby se o ni nestaral. Zdá se, že mu chybí kvalitní americké zpravodajství, protože jeho otázky se většinou týkají silnic a armády za Kyjevem a já mu nemohu odpovědět za Lvovem.

Zdá se, že je zde mimo svou ligu. Zajímavé je, že se mě ptá, jestli mám kontakty na ochranné pomůcky, jako jsou pláštěnky a helmy. Upozorňuji ho na nebezpečí, které nehrozí od Rusů, kteří jsou většinou na východ od jeho cíle, ale od Ukrajinců. Několik dní předtím mi **Andrew**, můj překladatel, poslal tři z mnoha **videí**, která jsem dostal, a řekl mi: „**Ten mučený muž mluví rusky. Jeho vrazi mluví ukrajinsky,**“ ve snaze mě poučit.

Ale opět odmítám přístup k těmto videím.

Ale Lee se zdá být hodný kluk, ale příliš plný chvástivosti inspirované USA, než aby vzal v úvahu mé varování. Abych mu pomohl, říkám mu o Andrewových videích, ačkoli jsem je neviděl. Nevěří mi a žádá mě, abych mu je ukázal. Posouvám se na správné místo na Whatsappu, podávám mu telefon a on dychtivě ťuká na první, druhé a pak třetí video, aby ožilo.

Z telefonu se ozvou výkřiky, které by se nedaly předstírat, a já v zoufalé a neúspěšné snaze neslyšet

zavru ztěžka oči. Podá mi telefon zpátky. „Jo,“ řekne, „to je dost špatný.“

Prosím, vyprávěj mi příběh.

Když jsem se ještě jednou obul do země a uvízl ve Varšavě, vzpomněl jsem si na anděla strážného, který mě během mých reportáží v cizích zemích dobře řídil. Sedět a dusit se ve vlhkém hotelovém pokoji příběh nezajistí... ani štěstí.

Vracím se tedy na varšavské hlavní nádraží. Zatímco trochu upravuji fotografie a sedím na jedné z velmi blízkých betonových laviček v areálu před mohutnou sovětskou budovou Paláce kultury a vědy, můj pohled se zvedá od obrazovky. Přímo přede mnou stojí shrbený **stařík** s holí v ruce. Pohybuje se přímo na mě. Vypadá docela křehce a teď je jen pár metrů ode mě, tak blízko, že se obávám, že je slepý. Ale zastaví se, teď už je dost blízko, aby mohl promluvit. „*Vy jste novinář,*“ říká perfektní, ale silně akcentovanou angličtinou, nikoli jako otázku, ale kupodivu jako konstatování. Přikývnu, nejsem si jistá, jak daleko mě angličtina zavede. „*Pomůžete mi,*“ nabídne mi a já usoudím, že tím myslí dar, a sáhnu po svém červeném denním batohu. „*Ne, ne, ne...*“ odpoví, „*musím ti něco říct.*“ „*Ne, ne, ne...*“ řekne.

Postavím se na nohy a nabídnu mu ruku, kterou lehce uchopí oběma rukama, a pomáhám mu posunout jeho napůl ohnuté tělo vedle sebe na betonovou lavici. O více než hodinu později, když sněhové vánice opět volají v odpověď z šedého šera nad námi, se s ním loučím. To, co mi řekl, mi vehnalo slzy do očí, modlitby na rty a nenávist do srdce.

Abram pochází z **Markivky** a prošel válečnou zónou na východě, aby se setkal se svou dcerou a dvěma vnučkami, které sem přijely už v minulých dvou týdnech z jihu **Kyjeva**. Ukázalo se, že jsem jeho dcerou **Taisajou** mluvil už ráno na hlavním nádraží, protože také mluvila dostatečně anglicky. Zřejmě jsem odešel příliš rychle, protože její dvě holčičky říkaly, že čekají na příjezd dědečka, ale vlaky se tu už neřídí podle scénáře. Holčičky byly plné šťastných úsměvů a čekaly. Řekl jsem jejich mamince, že chci svědectví z východu, ale nemohla mi pomoci. Jejich jména jsem zapomněl, ale setkání jsem si dobře pamatoval.

Během následující hodiny, kdy jsem si zuřivě psal, mi **Abram** vyprávěl o tom, jak byl na začátku války **uvězněn v Markivce**, a to nikoli Rusy, ale **ukrajinskou armádou** (AFU), kterou opakovaně nazýval „**banderovci**“. Ti, kdo sledují tento seriál, vědí, co to znamená: Nacisté.

Abram je ruský Žid a hrdě se hlásí ke službě v **Rudé armádě**, zejména v **Afghánistánu**. „Udělalí jsme tam spoustu špatných věcí,“ začal, „ale tyhle banderovce nenávidí, mají srdce plné nenávisti. Vždycky nenávisť. Mnoho let jenom nenávisť!“ Hloupě jsem nabídl návodnou otázku: „Proč?“. Abram, který se při přednášení svých myšlenek díval do země, se zaraženě narovnal a teď se mi díval do očí jako otec kárající dítě: „**Protože jsme Rusové!**“,

Abram se tedy rozpovídal o dobách **dávno před oranžovou** revolucí na náměstí Majdan v roce **2014**, o době, kdy byla Ukrajina jistě rozdělena na etnické regiony, ale kdy Donbas, Doněck, Luhansk a východní Ukrajina, ačkoli přitahovaly mnohem větší procento Židů a etnických Rusů, byly právě tím regionem Ukrajiny. **Východ dobře spolupracoval se západem**. Hovořil o malých případech antisemitismu a protiruských nálad, ale jak řekl: „**Když jsme byli sovětsí, byli jsme všichni přátelé.**“ A tak se také stalo.

Podle **Abrama** se to v roce 2014 rychle změnilo: „**Stali se z nás psi!**“ vyprskl. „Ale do psa **jednou** kopneš a on **uteče**. Kopneš do psa **ještě jednou** a on se ti podívá do očí a **ptá se proč.**“ Ale pro zdůraznění zpomalil: „Kopneš do psa **tříkrát...** a **on kousne.**“ Mluvil o okamžitých útocích AFU poté, co Západ svrhl volby Viktora Janukovyče, který sám pocházel z Doněcka na východě

Ukrajiny. Pokračoval v tom, co řekl,

To, co pak chceme, je nezávislost. Už jsme se jí dočkali. Ne připojit se k Rusku. Že jsme to chtěli, je lež. Oni ze západu na nás z východu udělali válku. Protože mluvíme rusky? Že milujeme Rusko? Nejen to...

A tady se opět podíval ze svých myšlenek a pro zdůraznění,

Protože banderovci nenávidí Rusko. Protože vy..... promiňte..... vaše země..... nenávidí Rusko. A my jsme v srdci Rusové! My Ameriku nenávidíme. My milujeme Ukrajinu! Ale vy... ještě jednou se omlouvám... vaše země, ta nenávidí Rusko!

Jeho hněv byl pochopitelný. **Abramova žena zahynula** při nevybíravém dělostřeleckém ostřelování ze strany AFU, když střela brzy ráno zasáhla obchod, kde pracovala jako prodavačka a kde se otevíralo na celý den. Zeptal se mě, jestli vím, **co je to hrůza**, ale sám si odpověděl: „**Je to nikdy nevědět, kdy přijde smrt.**“ A já jsem se ho zeptal, jestli ví, co je to hrůza. Řekl, že banderovci vydrží dny, týdny, měsíce, aniž by na jeho vesnici vystřelili, a pak najednou zahájí palbu ze vzdálenosti mnoha kilometrů a na žádný konkrétní cíl. „**Po mnoho let jsme nemohli vědět, kdy bude kdo další na řadě.** A...“ dodal, „**sedm let jsme prosili Putina o pomoc.**“

Trvalo tři týdny, než konečně opustil Marikivu, ale to už ruská armáda vytlačila AFU. Podle Abrama je **AFU** celou dobu **držela ve sklepech**; hrůza sama o sobě. Málo jídla, žádný záchod – kbelíky – příliš mnoho lidí tam hledalo útočiště poté, co AFU **obsadila dům** kde bydlel **kvůli jejich bezpečnosti a využívala ji pro pozorovací stanoviště a palebné možnosti**, které poskytovaly vysoké budovy. Když AFU vytlačili Rusové, stříleli na něj z RPG, zatímco on a více než čtyřicet lidí ve sklepech křičeli hrůzou.

Uprchl z Markivky a přes **Bělorusko** se vydal na západ, ale jeho mladší **bratr** byl **zabit**, když se snažil využít humanitární koridor, který nevytvořila AFU, ale Rusové. S bratrem Leonidem se měl setkat v Proseči na cestě k běloruským hranicím. Nepodařilo se mu to. Řekl mu to kamarád soused.

Abram vyprávěl, že z oken svého domu viděl **vojáky AFU**, jak kopou miny do silnic, aby zabránili lidem opustit jeho město. „Jenomže my chodíme po betonu. Pod betonem žádné miny nejsou,“ řekl. „Ale když jdeš po betonu, tak tě zastřelí.“ Jeho bratr zemřel, když spolu se dvěma muži z rodiny, dvěma ženami a jejich dětmi prošlápl nástražný drát nastražený AFU, když procházeli křovím u silnice do Prosian. Sousedův přítel a další lidé byli s jinou skupinou dostatečně daleko za nimi, aby mohli přežít. Byla to ruská armáda, kdo reagoval, nikoli AFU. Muži, kteří je vedli, zemřeli na místě. Ostatní zemřeli na místě.

Když se v Prosii dozvěděl tu strašnou novinu, přinesl mu bratrův soused bratrovy hodinky. Když Abram sahal do kapsy, třásla se mu tvář i ruce. Věděl, co přijde. Roztřeseně vytáhl staré, opotřebované, ale krásné zlaté natahovací hodinky, zlatý náramek byl z větší části pryč, luneta byla rozbitá v nerovných čtvercích, ale přesto jsem dokázal rozeznat **přesný čas této hrůzy: 5:39. Am. Pm.** Prostě na tom nezáleželo... už.

„Tohle je to, co zbylo z mého bratra...“

*

Jeho dcera Taisaya a vnučky Kristina a Alina mě překvapily. Po celou dobu, co byl Abram u mě, čekaly mimo dohled a teď přišly, aby pomohly dědečkovi domů. Nevím, jestli o té hrůze slyšely. Objímám je všechny bez jediného, nebo jen z jediného dobrého důvodu.

Když mu pomáhám na nohy, dávám mu Abramovu hůl zpět do ruky a ujišťuji se, že drží rovnováhu, snaží se úplně narovnat, aby mi mohl podat ruku. Překvapilo mě, že je téměř stejně vysoký jako já. Nabídnou mu na oplátku ruku a on ji jemným dotykem vezme do své a teď si mě pozorně prohlíží, jako by chtěl naposledy vyzkoušet mou odvahu.

Abram se teď usmívá. „*Moje dcera říkala, že jsi novinář. Jed' na východ, jak myslíš. Poznáš, že to, co jsem říkal, je pravda.*“ Řekne to jako tečku na závěr: „**Tak prosím... vyprávěj můj příběh.**“

„Děkuji...“ dodá, než se navždy odvrátí. Ale těsně předtím, než to udělal, jsem jasně viděl jeho tvář a věděl jsem, že jeho příběh je pravdivý.

Znovu jsem uviděla... ty oči.

Teď si je prohlédnu. Ta videa. Ty fotky. Cítím povinnost. Vůči Abramovi, Leonidovi, mým křesťanským přátelům ve Lvově, Andrejovi a všem uprchlíkům, se kterými jsem dělal rozhovory, i těm, se kterými jsem je nedělal, živým i mrtvým.

Sedím na své hotelové posteli, za sebou mám naskládané polštáře, kreslím si ty obrázky a videa na notebooku a přistupuji k souborům na telefonu. Ocelový obal mám po ruce. Po ruce mám aplikaci překladače, jen abych věděl, jakým jazykem se v této válce mluví. Jak se připravuji, zavírám dlouze oči a znovu si vzpomínám na závěrečnou poznámku Leeho, žoldáka, protože vím, že to bude „pěkně zlé“.

A taky že je.

Mrtví, svíjející se ranění, jejich výkřiky stoupající až k tichu, jejich slova svědectví, kterým nerozumím, ale přesto je chápu, pohledy na barbary z AFU kladoucí miny, střílející na civilní cíle, na obyvatele budov nebo jen budov, zkrvavené tváře křičící do kamery o pomstu, dělostřelecké údery do budov, jak vlají bílé vlajky, podřezaná hrdla, slzy, děti svírající mrtvé matky, matky držící mrtvé syny, manžely, bratry za poslední čas nebo dech, krev, tolik, tolik krve, a pořád taky, moc, moc hrůzy. Určitě existuje nějaké lepší jednotné slovo, ale já nemám slov. Je to prostě, čistě... Hrůza!

Pokaždé, když přejdu k další složce, nutím se do toho a piju pivo, abych otupil své rozhořčení, které se s každým natáhnutím lahve a novým zvěrstvem jen zvyšuje. Všechny je pocítím, musím dokončit, co jsem začal.

Po více než dvou hodinách jsem vyčerpaný. Jsem hotový. Jsem opilý. Teď jsem na vlastní oči viděl...

Zakopávám o lahve, když mířím do koupelny. Musím to všechno smýt z obličeje. Smyt to z mé mysli.

Z umyvadla si stříkám studenou. studenou vodu na celou hlavu, zoufale se mi chce ulevit. Chytám se bílého ručníku, který mám po ruce, a dívám se do zrcadla, ale oči mi nechtějí zaostřit. Vidím jen kaleidoskop těch obrazů, které se víří, mísí se všechny v kakofonii podbarvené rudou barvou, která nechce zmizet.

Když se mi ručník stáhne z obličeje, pomalu se mi vrací zaostření. V zrcadle se hluboce zadívám do své **vlastní** popelavé **tváře**, vyčerpané, unavené, zmožené mými dvěma týdny, až do této chvíle

nepatříčně postiženými touhle zatracenou válkou.

A pak je spatřím, **zírají na mě s naprostou přesností**, mé svědectví o kruté pravdě této války. **Tam, v zrcadle, které na mě hledí, vidím...**

Ty oči!

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

ZDROJ: watchingromeburn.uk/news/ukraine-on-scene-report-lie-and-eye-of-ukraine / topcz.net/lzi-oci-ukrajiny-reportaz-ze-lvova

Překlad: Admin Nekorektní topcz.net